

stilling til Sognefogebindretningen. Det ærede Medlem her foran (Berg) kom mig i Forkjøbet med Hensyn til § 9, i Anledning af hvilken jeg nærmest begjærede Ordet. Jeg er i saa Henseende i alt Væsentligt enig med ham, dog maastee ikke ganste i, at der ikke bør være Officerer tilstede ved Sæssionerne; men at der dertil skulde kunne tilforordnes et ubegrændset og ubestemt Antal, maa jeg rigtignok finde i høieste Grad ueheldigt. Naar en æret Taler derimod senere har udtalt, at det maastee kunde være passende, om der var En af hvert Værn tilstede, skulde jeg for mit Vedkommende ikke have Noget derimod. Der er visse Hensyn foruden de lægevidenskabelige, som ere at tage ved Vedømmelsen af en Mand, og det kan ikke nægtes, at Officererne have et godt Blik paa, hvad en Mand bedst egner sig til; men det ubegrændsede Antal Officerer kan jeg dog, som sagt, ikke gaae ind paa. Hvad jeg især lægger Vægt paa, er, hvad der ogsaa er berørt af den ærede Taler fra Rolding (Berg), at de communale Elementer formeget ere udelukkede for Landets Vedkommende. At en Væge er nødvendig paa en Sæssion, indrømmer jeg, han kan ikke undværes; men det personlige Kjenndskab til de paagjældende Værnepligtige er efter mine Begreber i høieste Grad vigtigt, og der er efter Lovudkastet, idetmindste for Landets Vedkommende, Ingen tilstede, som har personligt Kjenndskab til ret Mange, thi man kan ikke forudsætte, at et Amtsraadsmedlem kan kjende ret mange Værnepligtige udenfor den Commune, hvor han boer. Vil man have, at han skal være der, skal jeg ikke have Noget derimod, men jeg maa holde paa, at det vil være rigtigt at medtage En af hvert Sogneraad, idetmindste for hans Sogneraadskredsens Vedkommende. Der kan ofte opstaae Tvivl om, hvorvidt en Mand er brugbar eller ikke, enten til det One eller til det Andet, men en Mand fra vedkommende Sogneraad, som i de fleste Tilfælde vil have kjendt den Paagjældende fra hans tidlige Barndom indtil den Dag, han bliver behandlet, vil der efter min Mening kunne gjøre god Tjeneste. Jeg vil holde saameget stærkere herpaa, som jeg har en vis Frygt, hvilken jeg udtalte, da Hærløven var til Behandling, og som jeg derfor

ikke her skal gjentage, men jeg skal kun sige, at jeg har gjort mig megen Umage for at faae at vide, hvorledes Forholdet ved Udskrivningen stillede sig tidligere, og hvorledes det stiller sig nu. Jeg kan ikke komme til andet Resultat, end at kun Lidt over Halvdelen af det 22aarige Mandskab findes at være fuldkommen tjensteddygtigt, nemlig dygtigt til at tjene i Linien, men det er efter min Opfattelse et kummerligt Resultat; det stemmer ikke med, hvad man daglig hører blive udtalt, og dagligt seer strevet, om Nordboernes kraftige Arm osv. osv. Saavidt man kan see af Forsvarscommissionens Betænkning og de Bilag, som følge dermed, er kun i Kjøbenhavn ikke engang Halvdelen af det 22aarige Mandskab tjensteddygtigt; her er Svagheden størst, men det kan have sin Grund i den tætte Befolkning, det skal jeg indrømme. I Femaaret 1862—66 er der paa Sæssionerne i hele Riget gjennemsnitlig behandlet til Udskrivning 17,871 Mand aarligt, og deraf blev udstrevet til Linien 7,709, til Militairarbeidere 2,344, udslettede 2,225 og forbigaaede 5,593. Om disse Udslettede ene ere de, der ere kasserede, eller om de ogsaa indbefatte dem, der ere udslettede af andre Grunde, kan jeg ikke sige, men jeg troer det ikke. Ved velvillig Meddelelse fra Justitsministeren er man derhos bleven underrettet om, at der paa Sæssionen sidste Efteraar er behandlet 17,718 Mand; af disse er der udstrevet 8,353 som fuldkommen tjensteddygtige; 2,792 ere udstrevne til Militairarbeidere, men derimod er der kasseret 3,690, og dette Tal omfatter ene de Kasserede. Det staaer saaledes for mig, som om man nu er mere villig til at kassere, end man tidligere har været, idet Forholdstallet mellem de Kasserede og de paa Sæssionen behandlede er noget betydeligt, men jeg skal ikke hermed udtale nogen Dom over Nogensomhelst. Enten maa imidlertid Folket blive svagere og svagere, eller man maa ikke forstaae at tage dem med, som burde tages med, eller ogsaa stiller man for store Fordringer med Hensyn til, at en Mand skal være fuldkommen tjensteddygtig. Jeg troer ikke at feile, naar jeg siger, at disse Fordringer stilles noget for høit; idetmindste har Erfaringen viist, at Folk blive kasserede, som ikke selv ere sig nogen Svaghed